
Csak a színházhoz ért, de ahhoz nagyon

Ritka vendég a bulvárlapok oldalain Huszti Péter annak ellenére, hogy ismertsége és közkedveltsége vitathatatlan. Ő a színpadon mutatja meg a nézőinek az élet valóságshow-ját, és figuráinak megformálásában sohasem botlik, tanítványai tisztelettel veszik körül.

– Színművész úr! Ha valaki, akkor ön már végigjátszotta a magyar és a világirodalom összes klasszikusát a színpadon. Miért csak néhány éve vállal szerepet musicalekben?

– Valóban furcsának tűnhet, de tény és való, hogy csak ötven felett kezdtem el musicalszerepeket játszani. A pontos okát nem tudom, de úgy látom, hogy ezek a szerepek jól beépülnek az úgynevezett drámai alakításaim sorába. Ugyanis én mindegyik darabban egy történetet játszom, aminek gyönyörű zenéje van. Egyébként most a koromnak megfelelő feladatokat kapok, hiszen apaként én is megéltem már a gyermekeim kirepülését a családi fészekből, mint Tevje, valamint az Isten pénze Scrooge-ját sem az anyagiak érdeklik a darab végére. Jómagam sem az anyagi elismerést tartottam a legfontosabbnak az életben.

– Hatvanadik születésnapja előtt jelent meg legújabb könyve, amely minden, csak nem szokványos felidézése a múltnak, egy színész eddigi pályafutásának.

– A kötet az elmúlt húsz-harminc évről, a színpadi feladataimról és a pályatársaimról szól, akik közül sajnos sokan már csak a szívemben élnek. Valóban nem szokványos könyvről van szó, de én a szerepeimre sem szokványosan készültem sosem. Mindent az élet felől közelítettem meg, éppen ezért a nézők húsból, vérből, sárból, napsugárból összegyúrt embert láttak a színpadon, és nem egy dróton rángatott bábót. Ez a színészi hitvallásom, és ez a legfontosabb akkor is, amikor a Színművészeti Egyetemen a színészi játékot, a mesterséget oktatom a jövő nemzedékének. Sokat mesélek nekik az órákon az életről, magamról, a különböző nehézségekről, mert azt szeretném, hogy hiteles emberek legyenek, ne csak jó színészek.

– Nem érzi néha, hogy a fiataloknak kicsit elégük van az állandóan tanácsokat osztogató „öregekből”?

– Nem érzek ilyet, sőt néha inkább keveslem, amennyire fel merik vállalni saját magukat. Nagyon fontosnak tartom ugyanakkor, hogy ebben a mesterségben amit el lehet lopni az idős kollégáktól szakmailag, azt a fiatalok bátran vegyék át, mert a későbbiek során ez a tudás mind az övék lesz. Az örökös tagadásból nem sok pozitívum születik. Ráadásul nagyon jó dolog az, amikor az ember a saját tanítványaival játszik. A Hegedűs a háztetőn című darabban a lányaimat például olyanok jelenítik meg a színpadon, akiket pár éve még oktattam az egyetemen. Változatlanul tanár úrnak szólítanak, ami arra utal, hogy van tekintélyem előttük. Igaz, én is szeretem és tisztetem a tanítványaimat.

– Van-e még olyan szerep, amit eljátszana vagy rendezőként színpadra állítana?

- Soha életemben nem volt szerepálmom, hiszen az Ádám Ottó vezette Madách Színházban szinte mindent eljátszhattam, amit kihívásnak éreztem. Szerencsém volt, mert csak olyan feladatokat kaptam, amelyeknek megoldásakor mondani tudtam valamit magamról, az emberekről és az emberi érzésekről. Rendezőként sincs darabálmom, ha valamilyen meglátom azt az izgalmat, ami színdarabbá, és nem feltétlenül sikerdarabbá tesz egy művet, akkor azt szívesen színpadra állítom. Még akkor is, ha pontosan tudom, hogy a drámák manapság leszorultak a nagyszínpadokról a stúdiókba. Noha a közönség vevő a komoly darabokra! Például Szabó Magda Meráni Flúja az uniós csatlakozásunk miatt aktuális lenne, nem véletlenül adták ki újra az író nő eme remekművét a múlt hónapban.

- Ha már időszerű darabokról esett szó, akkor nem tudom kihagyni Brian Clark Mégis, kinek az élete? című darabját. Ezt sem állítaná szívesen színpadra, amikor az eutanázia napjaink egyik legaktuálisabb kérdése?

- Bevallom, hogy a darab újbóli színpadra állítása az én fejemben is megfordult, nem véletlen, hogy Ken Harrison történetével a könyvemben is rengeteget foglalkozom. De ígérem, hogy ha összeáll egy jó szereposztás, belefognék a rendezésbe. A darab egyébként azért is időszerű, mert az eutanáziával kapcsolatban minden eshetőséget felvet. Azt kell elérni, hogy a közönség az előadás után gondolkodni kezdjen, és állást foglaljon ebben a drámai kérdésben.

- A Nemzeti Színház igazgatói székéről viszont annak idején állást foglalt, majd tíz nap múlva visszalépett. Az idő múlásával miként látja ennek okait?

- Ez egy összetett kérdés. Én már akkor tudtam, hogy nem akarok színházigazgató lenni, amikor Ádám Ottó után mindenki engem szeretett volna utódként látni a Madách Színház direktori székében. A nemzeti azért más volt, hiszen akkor azt éreztem, hogy egy küldetést teljesíthetek jó színészekkel, kitűnő rendezőkkel, mindezt persze politikamentes légkörben. Tíz nap alatt rájöttem, hogy ez utóbbiról szó sincs. Ezek után felálltam és távoztam, mert az, ami ott volt, az nem az én világom. Én a színházhoz értem, nem a politikához. De ettől függetlenül szurkolok azért, hogy legyen végre újra Nemzeti Színháza ennek az országnak.

- Azt hiszem, ez a két oldal kevés volna felsorolni, hogy mennyi elismerést, díjat kapott már a pályafutása során. Melyikre a legbüszkébb?

- Ezen eddig nem nagyon gondolkodtam. A Kossuth-díjat a Shakespeare-hősök alakításaiért, elsősorban Jagóért kaptam, míg a Kiváló művész elismerést az eddig nyújtott teljesítményemért. A legbüszkébb azonban mégis az Apáczai Csere János-díjra vagyok, amelyet az Akadémia erre illetékes emberei az oktatói munkámért ítéltek oda. De hangsúlyozom, egyik kitüntetéstől sem lettem más ember.

- Szinte példa nélküli csodának számít a mai világban, hogy két ismert színész összeházasodik, azután egymás mellett marad évtizedeken keresztül. Mi a titkuk Piros Ildikóval?

- Bármilyen hihetetlen, de ehhez mindössze két ember szükséges, akik képesek megoldani azt, hogy a színházban színészek, otthon pedig egymásért élő családtagok. Persze nem volt könnyű, hiszen számos problémával kellett mindkettőnknek szembenézni, de azt vallom, hogy a magam idegessége miatt nem szabad pont azokat bántanom, akik a legközelebb állnak hozzám. Rengeteg áldozatot hoztunk egymásért, és állíthatom, hogy én mindvégig ugyanaz a pasas maradtam.

- Színész, tanár, rendező, férj, apa, nagypapa. Ahány szerep, annyiféle Huszti Péter létezik?

- Csak egy Huszti Péter létezik. Ha rendeznem kellene az arcomat tanárként, színészként vagy rendezőként, akkor számomra vége volna a világnak. Persze ehhez az is hozzátartozik, hogy lusta lennék mindenhol másként viselkedni.

- A legnagyobb kikapcsolódást - gondolom - az unoka jelenti önnek. Van olyan dolog, amit nem tudna elérni a nagypapánál?

Nincs, ugyanis ugyanúgy, mint máshol, nálunk is az unoka a parancsnok. Mindenkit levesz a lábáról Erik, amikor rám néz a csillogó szemével, hogy „papi, gyere te is játszani”, már ott is fekszem mellette a földön, és együtt tologatjuk a kisautókat. Bármilyen helyzetbe kerülünk, mindig elintézi, hogy az legyen, amit ő akar. Ha nincs nálunk, akkor a kirándulások, a zenehallgatás és az olvasás is teljes kikapcsolódást jelent számomra. Nyaranta mindig visszatérünk egy görög városkába, és itt az úszás a csúcs. Már rákaptam a búvárkodásra is, de csak afféle kockaként, ugyanis maximum arra vagyok hajlandó, hogy a fejemet dugtam a víz alá. A tenger világa így is csodálatos látvány.